

ше му е добръ тамъ“, викаше. И пратихъ му го. Ехъ, кога изпращахъ баща му, толкова ми се не свидѣше, колкото сега за детето. Плакахъ следъ него, охкахъ, ама нѣма какво да се прави. Па се пѣкъ и утѣшавахъ. „Той ще да види, че не може тамъ да гледа дете, а ще земе да го доведе, си мислѣхъ; ами нека баремъ да повиди свѣтъ“. И мама ме така раздумваше. „Нека, казваше, да види и хората какъ живѣятъ“.

Мина се година. Надѣя се да си дойде Братойо съ детето, или баре само детето да изпрати, надѣя се — нѣма никого. Мина се и друга — пакъ нищо. Зеха да се минуватъ години, а тѣхъ нѣма никакви. Баща му зе и книга да ни не праша, като че ли ни заборава. Само Златко ни попатваше по нѣкога писъмца. Той бѣше се научилъ да пише хубаво: като мѣниста нижеше буквицитѣ. Азъ не разбирахъ, ама така ми се виждаха. И колко ми бѣше драго и мило, кога ми четѣха неговитѣ писъмца!

Веднажъ, като си седѣхме въ собата — това бѣше по свети Андрея — като си седѣхме съ мама самички, дохожда единъ човѣкъ, нашенецъ, и ми подава писмо съ обгорени краища. Азъ, като видѣхъ това писмо, цѣла изтрѣпнахъ, „Тукъ има нѣщо страшно“, рекохъ си на ума. Отворихме го. Прочетоха ми го. Златко ми пише, че баща му се поминалъ. Менъ, токо ми се завъртя главата, и както седѣхъ, паднахъ на земята унесвесь. Едва ме свес-тиха после.

Много плакахъ. Плакахъ за баща му, че ме оставя вдовица; ала още повече плакахъ и жалихъ за момчето си.

— „Какво ще прави сега то само по ония чужди мѣста, като нѣма ни баща, ни роднини? Какво знае